

Yaralı Kalpler Tedavi Merkezi

Lee Kwang

Şehir içi otobüslerinden biri Barış Pazarı'nın önündeki durakta durduğunda Sangyeop omzunda bez çantasıyla tek başına indi. Şubat ortasında kışın keskin soğuğuna hafif de olsa baharın sıcaklığı karışmaya başlamıştı. Pazara doğru ağır adımlarla ilerlerken deri eldivenlerini çıkarıp paltosunun cebine koydu.

Bir zamanlar müşterilerle dolup taşan cıvıl cıvıl Barış Pazarı, artık pazar olarak anılmaya bile zorlanacak kadar ıssız hale gelmişti. Önce yolun karşısına büyük bir süpermarket açılmış, ardından pazarın diğer tarafına bir alışveriş merkezi inşa edilmişti. İnsanlar daha modern ve kullanışlı olan bu yerlere yöneldikçe pazardaki boş dükkânların sayısı gitgide artmıştı. Öyle ki, girişinde “Barış Pazarı” yazan tabela olmasa buranın bir pazar yeri olduğunu anlamak bile güçleşirdi. Yine de giriş kısmında hâlâ açık olan birkaç dükkân, pazarın varlığını zar zor da olsa sürdürmesini sağlıyordu. Sangyeop'un ailesi de yıllarca pazarın iç kesiminde bir geleneksel *tteok* dükkânı* işletmişti. Ancak iki yıl önce, yıllardır işlettikleri dükkânı kapatma kararı alıp iki katlı binalarını kiraya vermişlerdi.

Sangyeop geçen yıl bahara kadar eşiyle birlikte Seul'de bir psikolojik danışmanlık merkezinde çalışıyordu. Ancak aralarındaki karakter farklılıklarını aşamayınca evliliklerinin üçüncü

* Tteok (떡), Kore mutfağına özgü geleneksel bir pirinç keki türüdür. Tteok dükkânı (떡집) ise *tteok* çeşitlerinin üretildiği ve satıldığı yerlerdir, oturma alanı bulunmaz. (ç.n.)

yılında boşanmaya karar vermişlerdi.. Eski eşiyle aynı iş yerinde çalışmaya devam etmek kaçınılmaz bir huzursuzluk yaratacaktı, Sangyeop bu yüzden işi bırakıp yeni bir yol çizmeyi tercih etmişti.

Yeni bir iş ararken Gyeonggi Eyaleti'nin Seonam şehrinde yaşayan ailesiyle telefonda konuşuyordu. O sırada, ailesinin kiraya verdikleri *tteok* dükkânının üst katına bir türlü kiracı bulamadıklarını öğrenince aklına bir fikir geldi: Orada bir psikolojik danışmanlık merkezi açmak. Yine de hemen karar vermek yerine biraz daha düşünecekti. Binaya kiracı çıkarsa bunu danışmanlık merkezi açmaması gerektiğine dair ilahi bir işaret kabul edecekti.

Oraya sahiden bir danışmanlık merkezi açarsa ailesiyle ne kadar yakın olursa olsun düzenli kira ödemesi gerektiğini düşünüyordu. Ancak müşterisi bile olmayan ıssız bir pazar sokağında, üstelik akıl sağlığı konusunda pek çok önyargının hâlâ sürdüğü bir toplumda danışmanlık merkezi açmak büyük risk taşıyordu. Ayrıca ailesine, “İleride işler yoluna girerse kirayı toplu öderim, şimdilik kira almayın,” gibi boş bir vaatte bulunması da mümkün değildi. Yıllardır ona maddi destek sağlayan ailesine böyle bir teklif sunmak ona yakışmazdı.

Sangyeop'un Seul'de üniversite okuması için yapılan harcamalar ve yirmi yaşındayken tanıştığı Jeon Juhee ile yıllar süren ilişkilerinin ardından evlenip yuva kurması için harcanan paranın tamamı ailesinden çıkmıştı. Üstelik bir zamanlar “Bir-birimizden ayrı yaşayamıyoruz, daha fazla beklemeyelim, bir an önce evlenelim,” diye ısrar eden de kendisiydi. Ama şimdi, evliliklerinin üçüncü yılında, birbirlerini daha fazla yıpratmamak için yollarını tamamen ayırmışlardı. Bu yüzden ailesine karşı hissettiği mahcubiyet daha da büyümüştü.

Ne olursa olsun, insanın kaderinde bir şey yapmak varsa, işler eninde sonunda o yöne doğru akıp giderdi. Sangyeop'un psikolojik danışmanlık merkezi açma planı da beklenmedik bir gelişmeyle biraz daha kolaylaşmıştı. Kuzeni, yani teyzesinin kızı

Yoon Sojeong, binanın alt katında bir *tteok* kafe* açmaya karar vermişti. Bu durumda Sangyeop da gönül rahatlığıyla üst kata danışmanlık merkezini kurabilirdi. Sonuçta artık kira ödeme konusunda yalnız değildi ve bu bile üzerindeki yükü önemli ölçüde hafifletiyordu.

Üstelik Sojeong, son derece sosyal bir insandı. Yeni tanıştığı biriyle bile yıllardır arkadaşmış gibi samimiyet kurabilirdi ve Sangyeop da takdir ediyordu. Onun alt katta, işin başında duracak olması, Sangyeop'a büyük bir güven veriyordu.

Sojeong, üniversiteden mezun olur olmaz evlenmişti ve şu an üçüncü sınıfa giden bir kızı vardı. Eşi, bir engelli rehabilitasyon merkezinde sosyal hizmet uzmanıydı. Sojeong da bir süre huzurevinde sosyal hizmet uzmanı olarak çalışmış, ancak sonunda *tteok* kafe açma fikriyle işinden ayrılmıştı. Bunun en büyük sebebi, pirinç kekini çok sevmesiydi.

Sangyeop'un ailesi hâlâ bir *tteok* dükkânı işletirken, Sojeong haftada birkaç kez uğrayıp yanında bir dolu pirinç keki götürerek kadar bu tatlıya düşkündü. Hatta hamilelik döneminde bile sürekli pirinç keki yediğinden kızı Jihye de ona çekmişti. O kadar ki, bu yiyeceği pirinç keki dendiğinde uykusundan uyanabilecek kadar seviyordu. Sangyeop, bazen Sojeong ile Jihye'nin pirinç keki yerken birbirine ne kadar benzediğini düşünüp şaşırmadan edemiyordu.

Kafeyi açmasının bir diğer nedeni, yıllardır sosyal hizmet uzmanı olarak sürdürdüğü hayatında değişiklik yapmak istemesiydi. Sojeong ne kadar dışa dönük biri olsa da bu meslek hiç kolay değildi. Fiziksel olarak ne kadar yorucu olduğu tartışılırdı ama psikolojik açıdan oldukça yıpratıcıydı. Sevgi ve fedakârlıkla çalışsa bile yıllar içinde enerjisinin tükenmesi kaçınılmazdı. Normalde neşeli ve pozitif bir insan olan Sojeong, gitgide ışığını kaybediyormuş gibi hissediyordu. Bu durumu bir tür bunalım

* *Tteok* kafe (떡카페), *tteok*'un yanı sıra kahve, çay gibi içeceklerin de servis edildiği modern mekânlardır. (ç.n.)

olarak görüyordu ve eski enerjisini yeniden kazanabilmek için bir tteok kafe açmaya karar vermişti.

Ancak başka bir yerde kafe açacak kadar sermayesi olmadığı için, tabiri caizse “yeğen şansını” kullanarak pazarda bir yer kiralamıştı. Böylece, 300 bin nüfuslu Seonam şehrinin rüzgâr estiğinde daha da kasvetli görünen geleneksel pazarının en iç kısmında yeni boyanmış beyaz bir binanın giriş katına Sojeong’un *tteok* kafesi *Sodam*, üst katına ise Sangyeop’un *Yaralı Kalpler Tedavi Merkezi* açıldı.

Beş ay içinde *Sodam*, Sojeong’un geniş çevresi ve becerisi sayesinde hızla müşteri çeker oldu. Tatlı pirinç keki setleri ve pirinç keki pastası siparişleri hiç eksik olmuyordu. Ancak üst kattaki danışmanlık merkezi, adına rağmen pek de “neşeli” sayılmazdı –sessizliğe gömülmüş durumdaydı.

Sang-Yeop’un danışmanlık merkezine “Yaralı Kalpler” adını vermesinin iki nedeni vardı. İlki, insanların en derin yaralarıyla geldikleri bu yerde, yaraların saklanacak bir utanç değil, iyileşmenin başlangıç noktası olduğunu hatırlatmak istemesiydi. İkincisi ise, tıpkı kalplerin yeniden iyileşmesi gibi, terk edilmiş pazarın da eski canlılığına kavuşmasını arzulamasıydı.

Elbette Sangyeop danışmanlık merkezinin hemen dolup taşmasını beklemiyordu, ancak bu kadar sessiz kalması da onu düşündürmüyordu değildi. En azından altı ay ila bir yıl boyunca sabırla beklemesi gerektiğini biliyordu. Üye sayısı ancak on kişiye ulaşmıştı. Yine de açılışın üzerinden beş ay geçmişken üye sayısının çift hanelere çıkmasını bile oldukça cesaret verici bir gelişme olarak görüyordu.

Merkezi kurarken nasıl bir işletme modeli benimsemesi gerektiği üzerine uzun uzun düşünen Sangyeop, sonunda üyelik sistemiyle ilerlemeye karar verdi. Zira psikolojik danışmanlık, bir iki günde sonuç alınabilecek bir süreç değildi; genellikle en az altı ay gibi uzun vadeli bir zaman dilimi gerektiriyordu. Ayrıca danışanın kendi iyileşme sürecine inanması ve bunun için çaba

göstermesi kritik bir unsurdu. Bunu sağlayabilmek için danışan ve danışman arasında sağlam bir güven ilişkisi kurmak şarttı.

Öte yandan, danışanların yalnız olmadıklarını hissetmeleri önemliydi. Sangyeop bu nedenle bireysel danışmanlık kadar grup terapilerinin de danışanlara büyük fayda sağlayacağını öngörüyordu. Üyelik sistemi sayesinde hem danışanlarla danışman arasındaki güveni pekiştirmeyi hem de danışanların doğal bir iletişim kurarak birbirlerini destekleyip cesaretlendirmelerini sağlamayı amaçlıyordu.

Sangyeop, kendi danışmanlık merkezinin bulunduğu ikinci kata çıkmak yerine birinci kattaki Sodam'a yöneldi.

Kafeye yeni gelen pirinç keklerini raflara yerleştiren Sojeong, kapıdan giren Sangyeop'u görünce kocaman bir gülümsemeyle seslendi.

"Günaydın!"

"Günaydın! Bugün erkencisin?"

Danışmanlık merkezi 09.00'da açılıyordu, ancak kafe normalde 10.00'dan itibaren hizmet vermeye başladığından Sangyeop şaşırmişti.

"Bir müşteri pirinç keki pastasını 08.00'de alacağını söyledi, o yüzden erkenden geldim."

"Bu kadar erken mi? Jihye ne yapıyor?"

"Onu babası okula götürecektir. Ah, yukarı çıkmadan önce bir kahve içsene."

Sangyeop telefonunu çıkarıp saate baktı. 08.30'du.

"Daha yarım saat varmış. Tamam, sıcak bir kahve içip öyle çıkarım."

Sojeong, kahve makinesinden fincana süzülen kahveyi izlerken sordu: "Bugün danışmanlık merkezi kaçta açılıyor?"

"10.00'da."

"O zaman biraz daha oyalanabilirsin. Pirinç keki de ister misin?"

“Yok, teşekkürler. Sadece kahve içip çıkacağım. Gelen müşteri az olsa da yapacak iş çok.”

“Tek başına çalıştığın için öyle. Hem danışmanlık yapıyorsun hem de gelen telefonları yanıtlıyorsun, haliyle yoğun oluyor-sundur.” Sojeong kahveyi Sangyeop’a uzattı.

“Hımm, kahve harika kokuyor. Ellerine sağlık.” Sangyeop fincanı alıp bir yudum içti.

“Şimdilik randevuyla çalıştığım için işim nispeten rahat ama danışmanlık sırasında gelen çağrılara cevap verememek beni mahcup ediyor. O yüzden birini işe almayı düşünüyorum.”

“İyi düşünmüşsün. Gelen çağrıları yanıtlayacak, danışmanlık bekleyen müşterilere bir çay ikram edebilecek yarı zamanlı bir çalışan olsa işin kolaylaşır.”

“Sanırım öyle olacak.”

“Her neyse, yukarıda olman bana gerçekten güven veriyor.”

“Asıl ben kendimi daha güçlü hissediyorum. Kafeyi açmasaydın ben de danışmanlık merkezini kuramazdım. Muhtemelen hâlâ Seul’de bir danışmanlık merkezinde maaşlı bir çalışan olarak hayatıma devam ediyor olurdum.”

“Bence kendi danışmanlık merkezini açman çok iyi oldu. Son zamanlarda psikolojik desteğe ihtiyaç duyan insanların sayısı fark edilmeden de olsa artıyor. Üstelik bu konuda bilgi sahibi olanlar da çoğaldı. Birçok insan hastanelerin psikiyatri bölümlerine gitmeye çekiniyor. Ama onlar da sonunda bir danışman aramaya başlayacaktır.”

“Olabilir. Ama benim büyük bir beklentim yok, sadece katmak zorunda kalmadan işimi sürdürebilsem yeter.”

“Merak etme, her şey yoluna girecek.”

“Umarım öyle olur, sağ ol.”

Sangyeop, Sojeong’un ondan iki yaş küçük olmasına rağmen, özellikle böyle ciddi ve duygusal anlarda nasıl da bir abla edasıyla konuştuğunu fark etmeden edemedi. Bir keresinde ona, “Sanki ablamsın,” dediğinde Sojeong kahkahalar atarak, “Benim bir çocuk doğurduğumu unutuyorsun sanırım,” diye karşılık

vermişti. Tabii ki bu sözleri şakayla söylemişti ama Sangyeop, o an adeta bir aydınlanma yaşamış gibi “Evreka!” diye bağırmişti.

Bunu duyan Sojeong gözlerini kocaman açıp, “Ay, ödümü kopardın! Korkudan düşük yapacağım sandım,” demişti. O sırada Sangyeop’un aklından bir anlığına Sojeong’un gerçekten ikinci çocuğuna hamile olduğu geçmişti. Ancak onun kahkahalarıyla işin şaka olduğunu anlamıştı.

O günü hatırladığında bile içi ürperiyordu. “Ben Sojeong’la baş edemem,” diye düşündü. Belki de gerçekten çocuk sahibi olmak insanı değiştiriyordu. Ama ne olursa olsun, Sojeong’un hayata dair çok şey bildiği kesindi.

“Hadi kolay gelsin, ben yukarı çıkıyorum.” Kahvesini bitiren Sangyeop ayağa kalkarken her zaman ona güven veren Sojeong’a seslendi.

“Sana da kolay gelsin.”

Sangyeop, danışmanlık merkezinin ikinci katına doğru adımlarını attı. Merdivenlerden çıkıp bekleme alanından geçerek doğrudan danışma odasına yöneldi. Odasına girince bilgisayarını açtı ve hemen ardından atmosferi yumuşatmak amacıyla hafif tempolu, dinlendirici klasik müzik parçalarından birini açtı. Derin ve huzur veren ezgiler, zamanla odanın içine yayılmaya başladı, ortamı adeta dinginlikle doldurdu.

Müzik eşliğinde günün programını kontrol etti. Bugünkü randevu planında üç görüşme yer alıyordu: Biri 10.00’da, diğerleri ise 14.00 ve 16.00 saatlerine ayarlanmıştı. Genellikle bu tür görüşmeler on günde bir olacak şekilde planlanıyordu. Ancak bazı durumlarda, danışanlar talep ettiği ve Sangyeop da uygun gördüğü takdirde, seansların haftalık olarak gerçekleştirilmesi